

Når vi taler om virksomheders mulighed for at overleve og ekspandere, er en af de væsentlige rammebetingelser også vilkårene for ansættelse og afskedigelse af medarbejdere, og her er danske virksomheder meget privilegerede. Jeg tror ikke, der er andre lande i almindelighed, som vi kan sammenligne med os, som har så lempelige vilkår for ansættelse og afskedigelse af arbejdskraft, som vi har i Danmark. Det er godt, og sådan skal det også være i fremtiden, for det giver virksomhederne en utrolig fleksibilitet.

Vi skal så bare også have denne begrundelse i bagehovedet, når vi taler om dagpenge og understøttelse, for et godt og dyrt dagpengesystem er naturligvis prisen for virksomhedernes fleksibilitet.

Endelig kan jeg ikke slutte dette indlæg uden at omtale et af de største projekter for iværksættere, som vi har haft længe, nemlig hjemmeserviceordningen. Der ligger i hjemmeserviceordningen flere tusinde arbejdspladser både for selvstændige og for ansatte, og der var mange flere af de reelle servicebehov, der skulle kunne opfyldes, men så længe der ikke er en afklaring af ordningens fremtid, er der naturligvis ikke nogen, som tør binde an med nye initiativer.

Derfor er det nødvendigt, at der snart opnås enighed om rammerne for at gøre hjemmeserviceordningen permanent på vilkår, som er praktiske, og som vil understøtte ordningens fremtid. Ellers vil der gå mange tusinde job tabt, og det er der i hvert fald ingen der kan være tjent med. Iværksætterordningen lægger op til mange spændende diskussioner, men det skulle også gerne udmønte sig i andet end diskussioner. Det skulle gerne resultere i initiativer, som gør det nemmere at være iværksætter i alle faser, for Danmark har brug for iværksættere.

Lad mig slutte med at sige: CD støtter dagsordenen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

En af fordelene eller ulemperne, alt efter temperament, ved at komme på nuværende tidspunkt i debatten er selvfølgelig, at meget af det rigtige er sagt, men så sandelig jo også meget af det efter min mening forkerte.

Men lad mig alligevel starte med at takke både De Konservative og Venstre for overhovedet at have rejst den her forespørgselsdebat. For Dansk Folkeparti at se er det faktisk utrolig vigtigt, at vi fokuserer på det område, der hedder iværksættere og iværksætterkultur i Danmark,

for det er grundlaget for den fremtidige velstand, som vi gerne skulle have i landet.

Forespørgselsdebatten er åbenbart rejst på baggrund af en kedelig statistik, nemlig at den selvstændige erhvervsfrekvens i Danmark kun er halvdelen af EU-gennemsnittet, eller at der hvert år starter 15.000 nye virksomheder, men at kun halvdelen af virksomhederne lever fem år efter.

Der er også flere målinger fra tid til anden, der anskuer problemet. Senest har Børsen i dag gjort det klart, at erhvervsledernes tillid til, at det individuelle initiativ kan betale sig, er målt, og blandt 48 målte lande markerer Danmark sig på en sjettesidsteplads som et land, hvor det kan betale sig at gøre en indsats.

Det er ud fra det her, det er ganske klart, at der er nok at tage fat på, og hvis handling var proportional med tale, så var problemerne løst for længst, men sådan forholder det sig desværre ikke.

Hvad er det så, erhvervsministeren lægger frem på regeringens vegne som den videre strategi for nu at nå det gode mål, at iværksætterkulturen skal have bedre vilkår i Danmark?

Ja, det er, at vi skal gøre mere brug af statsgarantier. Det er, at vi skal have flere offentlige lån gennem vækstfonden. Det er, at vi skal bruge flere offentlige midler til eksportsiden, stort set alt det, der handler om, hvordan det offentlige i højere grad kan engagere sig i erhvervspolitikken ud fra en tanke om, hvor det offentlige kan sætte ind med flere midler.

Det er ud fra en helt fastlåst tankegang, som vi jo også tidligere har været inde på her under debatten, nemlig hele den fastlåste tankegang, der er gennemsyret af den socialdemokratiske idé om, at politikere nu engang er dem, der ved bedst, at det er en fordel, at man fra det offentlige side kradser så mange penge ind, at det er det offentlige, der herefter skal finde ud af, hvor man skal lukke dem ud igen og derefter foretage valgene og foretage prioriteringerne. Derfor er det jo også, det er nødvendigt med det høje skattetryk, og derfor er det jo, at det samlede skattetryk endnu en gang stiger.

De beregninger fra Finansministeriet, som jeg tidligere henviste til, viser jo, at skattetrykket i 1995 skulle lande på 49 pct., men lander på 49,8 pct., og at det samlede skattetryk i 1996 skulle blive på 48,9 pct., men ser ud til at blive på 49,6 pct.

Det er jo en klar retning, og det er også en logisk retning ud fra den politik, man fører. Men